

Statsministeren paa dette Punkt, som saa ofte, Ret, naar han siger: Befolkningen venter, at der skal handles, ikke at der skal tales? Det er jo det, som Statsministeren har sagt Gang paa Gang og sagt med den fuldeste Ret, og vi giver af vort fulde Hjerter Statsministeren Tilslutning til dette, at Tiden er inde til Handling.

Naar man nu taler om dette Under-søgelsesudvalg, siger man: Der foreligger 30 Andragender. Hvor mange færdig-behandlede foreligger der? I Løbet af 2—3 Maanedér: intet; ikke eet foreligger for Offentligheden. For omtrent 4 Uger siden bebudedes det, at det første Resultat vilde foreligge i Løbet af 14 Dage. Endnu har vi intet set. Jeg har liggende for mig et Brev, som oplyser, at et Andragende vedrørende en enkelt Virksomhed, en lille, nemt overskuelig Ting, er sendt til dette Udvalg den 21. Januar fra Statsministeren. Den 28. Marts faar jeg Meddelelse om, at man har overhovedet ikke haft Tid til at se paa det endnu. Altsaa, over to Maaneder hengaar, inden man overhovedet ser paa det. Dette er i Sandhed Grundighed, Grundighed af en uovertræffelig Beskaffenhed. Men naar jeg spørger, om de paagaeldende Industrier kan være tjente med en Grundighed af den Art, maa jeg svare med et uovertræffeligt: Nej, det kan de ikke.

Naar den højtærede Minister nu siger, at Arbejdet er ganske uoverkommeligt, siger jeg dertil: Men hvorfor vil Regeringspartiet ikke tage sine Kræfter i Brug, hvorfor vil Regeringspartiet ikke udfolde sig, saaledes som det gjorde i Efteraaret 1922, da det i Løbet af faa Dage, ja, faa Timer var i Stand til at tage Stilling til Problemer netop af den Art, som her foreligger? Jeg forstaar ikke, hvorfor man holder sig tilbage, jeg forstaar ikke, hvorfor man som Regeringsparti ikke udfolder alle sine Evner, hvorfor man ligesom lægger Baand paa sig paa et enkelt Omraade. Jeg har gentagne Gange rejst dette Spørgsmaal, for det er noget af det, jeg ikke forstaar, men man har endnu aldrig fra Regeringsbanken værdiget mig et Svar derpaa. Jeg beder paa ny om et Svar.

Den højtærede Handelsminister kritiserede Dumpingforslaget videre og sagde om § 5, at Undersøgelsesudvalget indstiller til Administrationen, som saa udfærdiger Anordningen, og Ministeren sagde paa et andet Punkt, at det var en ejendommelig Maade at sikre Rigsdagens Indflydelse paa at tage det hele bort fra Rigsdagen og lægge det over til Administrationen. Jeg tillader mig i Ærbødighed at henlede den højtærede

Ministers Opmærksomhed paa, at der i § 5, 2den Linie, staar: „og med Tilslutning af et efter Grundlovens § 45 valgt 15 Mands Udvalg“. Vi har netop bygget dette Forslag op saaledes, at der for en Minister, der ønskede at handle, var en Mulighed for at handle hurtigt og dog at sikre sig, at han var i Overensstemmelse med Rigsdagens Flertal. Derfor skal han have Tilslutning af et Udvalg, valgt efter Grundlovens § 45, thi man kan vel gaa ud fra som nogenlunde sikkert, at faar han Tilslutning her, vil han ogsaa have et Flertal i Rigsdagen bag sig. I alt Fald er Risikoen vel ikke større, end at man tør vove det, ikke mindst en saa handlekraftig Regering som den, vi i Øjeblikket staar overfor.

Nu sagde den højtærede Handelsminister, at man ikke kunde sammenligne med de Anordninger, som kan udstedes efter Toldlovens § 4. Nej, det kan man ikke, for der er intet § 45-Udvalg, der handler Ministeren ganske paa egen Haand, han behøver ikke at spørge nogen.

Saa sagde den højtærede Handelsminister, at her drejede det sig om Forhold, hvor man stod overfor en uvenlig Handling overfor Udlandet, det drejede sig i Virkeligheden i § 4 om at erklære Toldkrig, og Ministeren fremhævede meget rigtigt Forskellen: at noget saadant er der jo ikke Tale om efter dette Dumpingforslag, slet ikke. Der er her slet ikke Tale om nogen uvenlig Handling mod Udlandet, man vender sig mod en enkelt Industri, som man synes er lidt for nærgaaende, men kan i øvrigt staa i det bedst mulige Forhold til det vedkommende Land, og man vender sig slet ikke mod et enkelt Land. Naar Ministeren finder, at det er saa meget lettere at overlade dette til Administrationen, maa jeg erkende mig ganske uenig med den højtærede Minister, thi dette at erklære Toldkrig, at føre Landet ind i en saadan Historie, det er sandelig en Ting, hvor der kunde være god Grund til ud fra Ministerens Opfattelse at forlange, at Rigsdagen skal være med. Men dette er jo Venstres Toldlov, det er den højtærede Finansminister, hvis Navn staar under denne Toldlov, som giver Administrationen denne udstrakte Beføjelse. Hvor meget mere maatte vi ikke mene at være paa den sikre Side, naar vi overfor den mere begrænsede Beføjelse kræver Medvirksomhed af et § 45-Udvalg.

Dette Forslag er bygget op med stor Omhu for ikke at komme til at gøre Fortræd, for netop at kunne faa gennemført det, som man kan vente at faa Tilslutning